

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592921904/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

gonen, og det tog sig ud for mig, som om denne storartede Jernbanetog-Stigen opad en Alpekjæde var gjort for mig alene eller med særlig Betydning talte til mig: Saadan som nu Bjerg efter Bjerg blev overvundet og førte alt høiere op til Toppe, hvorfra et uendeligt Landskab malede sig, saaledes skulde jeg, om end langsomt og kæmpende, naae en forholdsvis stor Skjæbne, og som nu Brystet fysisk udvidede sig og fyldte sig med den friske, kraftige Bjergluft, skulde jeg faae Hjertet udvidet og mættet. Etsteds ludede store, mørke Masser over os til den ene Side, medens jeg paa den anden Side ligesom fjernet fra Jorden saae ned i et svimlende Dyb, hvor der stod en Kirke i Fugle-Perspectiv. I store Magter, sagde jeg, som have skabt dette, og som holde min Fremtid uoprullet i Eders Haand, giver mig at møde den værdig, selv om den fører fra flere Høider ned i dybe, trange Dale, hvor Guds Hus staaer!

Jeg standsede ved Marburg blot for at see Floden Drau og gaae nogle Timer ved dens Bredder. Det syntes mig fast en Synd at gaae uopmærksom forbi noget frisk og livligt Levende, og den historiske, hurtige Flod med dens solbeskinnede, grønne Vande talte mysteriøst til mig om Orienten, hvorhen den skyndede sig, som mine Tanker saa tidt havde søgt til og ikke opgivet endnu.

Saa kom jeg til Venedig. Dette skal man takke Skjæbnen for, hvis man har de to Evner, som høre til: en romantisk Ærefrygt, saa at man knap nænner at træde haardt paa Marcuspladsens Marmorfliser, og under Hvælvingerne, paa Canalerne, mellem Paladserne føler Fortidens Aand sælsomt-fornemt vifte om sig – og en Sands for Kunst og Menneskelighed, saa at man forstaaer, at den særegne, fecagtige Skjønhed, der er i Form og Farve, er Frugt af Daad og Bedrift og storartede Længsler hos en Slægt med stærke og fine Nerver. Saa vandrer man omkring i Stemninger, der ikke ere religiøse, men som man dog, efter det græske Ord, bør bringe Guderne Takoffer for; thi Sjælen vil i en anden Verden føle, at de have bidraget til dens Væxt.

Min Vei gik over Milano og Bergamo, derpaa en Strækning langs Como-Søen og boiede derfra af mod Nordøst ind i Landskabet Sondrio, det ligger tæt under Alperne; hele Landet skraaner, gynger og bugter sig i utallige Høie eller Bjerge, ofte smilende Afbildninger af de gigantiske Masser, hvorfra de nedskyde.

Slottet laa paa en Høi mellem Høie, og jeg veed ikke, om det med